

ment, tant per la *l* i no *ll*, com per l'accent i per la *y*. Però no deu ser sols d'Andratx, car el registra en el seu dicc. Figuera, que era de Lluçmajor, i posant-li el signe que indica que la *ll* té el valor de *l* i no pas *ll* ni *ij*; però accentuant la *ó* i amb sentit anàleg però discrepant del del *selló*: «*silló*: gerra ab una ansa damunt, y un broc al costat, *piporro*; cadufa, *jarra*». Per a l'extensió de *seló* i *siñó*, veg. l'ALCat (anticipat com a mapa 4 del BDC VI). Afegim-hi *seló* a la vall de Bar-ravés (BDC VI, 21), i més dades semàntiques i locals, en Griera, BDC xx, 235 i xviii, 99.

Sobre el mot dialectal francès i occità, veg. REW, 7962, i FEW xi, 666a. En ll. d'oc *selboun/seyoù/silhoù*, «petit seau, seau à traire, à fromage, petit baquet à vendange», en una pila de localitats de les valls valdeses, i dels Alps des del Queyràs fins a Niça, Gard, Erau, Lozère, Alvèrnia Alta i Baixa, i penetrant una mica en el llemosí (Corrèze) i el gascó (Gers). En domini d'oïl, *seillon* «petit seau» es documenta des de 1355 i en un parell de textos del S. xv, i és un mot dels dialectes de Picardia, Champagne, Lorena, Franc-Comtat i francoprovençal de Suïssa, Piemont i Savoia.

Fora d'aquest tipus derivat gallo-romànic i el català, el que s'ha conservat, d'una banda és *strulus* (CGL VII, 274, i en algun autor arcaic o tardà) en oc ant. *selb* [S. XIII], bearn. *selb* i ací i allà en el Midi, així com fr. *seau* 'galleda', it. *secchio*, *secchia*, alguna forma germ. manllevada, i el manlleu aràbic *sail* (d'on *setrull*, *SETRA*, *sitra*, cast. *acetre*); probablement també el bc. *sul* (bnav., guip., lab.) i *sula* (Supl. a Azkue's) «herrada»: amb *u* introduïda per contaminació de *su* 'foc' (pròpiament *su-ll* 'apaga-foc'), i *lu-suïl* «càntaro», pròpiament «seau à terre». Uns cast. *cecha* i *cechón* del DHistAcad potser són formes mig-mossàrabs

DERIV : *Sellona* «igual que un càntir, però més petit y té 'l galet més prim» i *selloneta* «sellona petita», V. d'Àger (Porcioles), docs. de 1409 i 1410. *Sillonera*, *sell-Sellonet*, *sill-*, supra.

¹ Cal témer, doncs, que *sillo* no sigui més que una errada per *silló*, i llavors ja no hi ha mossarabisme clar.

Seloquia, V. *saloquia* *Selordrà*, V. *cirurgia* *Selúria* err. per *Setúria* en AlCM (vall) al costat del Pic de *Saldria* (que no té 3530 m. sinó uns 2500 o 2530 d'alt).

SELVA, del ll. *silva* 'bosc'. □ 1ª doc : Llull.

«Blanquerna anava per la *selva*, de un loc en altre» (Blanq., NCL I, 226.12); «aspandí la claredat del sol per las te<r>ras e per las *selvas*», Reixac (Q, 82.12); «--- *selves*, garrigues ---», *Usatge* 67; «se retingués les vendes --- de forment --- e leudes o drets de ports, *selves*, boscs, pescades», Eiximenis (*Dotzèn*, § 146). En català no fou mai un concurrent veritable del mot fonamental de la llengua, *BOSC*, sinó un terme que conservava alguna reminiscència llatina, en el sentit de ser apte per a reglamentacions jurídiques i pastorals (dret romà o consuetudinari); i per a poesia, cosa que, donant-li matís ponderatiu, de passada el feia apte per

a l'aplicació a bosquíes vastes i intricades (com les tropicals). No indigne del record clàssic, Llorente «Aquella Daphne que - ab ardorosa flama / per les tessàlies *selves* - Apolo perseguí / ---» (J Flo Rat P. 1879, v. 32); amb verb més dolç i vivent: «Tot li parla de Guifre: les montanyes / --- / la verda coromina hont flors cullian / --- / y dels aucells les fonedices notes, / los bruys misteriosos de la *selva*, / lo rondineig del ayre entre les fulles / ---», *Canigó* (x, 104).

Es pronuncia amb *é* oberta pertot, d'acord amb el caràcter llatinitzant del mot; la pronúncia mall *sélva* (BDLC xi, 14) o *séyva* (AlCM) es basa en la identificació que hi fan del nom de la vila de *Selva*, enterament errònia, car aquí es tracta de SILÜAR, mot de substrat, sense cap connexió originària amb el mot llatí, i segurament sense relació en el seu hipotètic significat (veg. una conjectura versemblant en *EntreDL* I, 41)

En altres llengües romàniques *SILVA* es mantingué amb caràcter més popular i hereditari: en portuguès-gallec i en lleonès resta *silva*, sobretot com a nom de mata o matoll (veg. Leite de V., *RLus* xxiii, 188, i xxvii, s v; *DCEC/DECH* v, 196 i n. 2, cf. darrerament Piel, *VRom* xxxi, 1972, 125), també en els Pirineus de Gascunya i Aragó, es mantingué bastant el mot llatí (V. les notes).

Però àdhuc allà fou sobretot en la toponímia, caràcter amb el qual no en manca alguna avançada en els nostres Pirineus (pall., V. Ferrera, BDC xiii, 330); àdhuc a l'E · *Selvanegra*, pron. *saybanégra* (prop de Centelles, 1923) etc. (çel nostre cogn. *Selvasembrada* seria verament SEMINATA? o bé SUB-UMBRATA?). Noms que ja sovintegen a les valls limítrofes del català; per damunt de tot a la Vall d'Aran i fins al Bearn; ¹ i des de Benasc² a ponent, p. ex. *Selvapaga* sobre Saünc, 1965 (*SILVA* OPAGA 'bagueña'). De ple a les valls aragoneses occidentals, p ex l'enorme bosquíria dita la *Selva de Oza* a l'alta vall d'Echo Allà, fins amb caràcter apel·latiu: *aysiden las selbikas* amb caràcter irònic-sarcàstic per 'destrueixen els boscos'; a Ansó se sent sovint «allí vi 'sta una *sélba* de fayos» ('de faigs'), si bé m'adverteixen que no ho diuen més que de la banda dels Ports, car terra avall usen *pinar* o *avetar* (1966).

DERIV : *Selvós* (SLitCosta, 1868) poc usat en català. *Enselvat*.

Salvatge [1271], del ll. *silvatīcus* 'bosquetà, propi del bosc', comú en les llengües romàniques (manllevat, però, del cat.-oc, el cast. *salvaje* [fi S. XIII]); el fr. *sauvage* i occ. i cat. *salvatge*, amb una *a* en la inicial, deguda a dilació de la tònica i l'acció de la L, i, conjuntament a la influència de *salvar-se* 'refugiarse'; escrit *salvaticus* ja es troba algun cop en la baixa època: en mss. de Pelagionius, trad. del S. v (M-Lübke, *KJRPb* II, 71), «serpillum: puleium vel alia *salvaticae*», CGL v, 481.63.

«Carga de pebre e de --- de nous d'exarch, de cubes *salvatges*, de citoval --- 8 drs. ---», tarifa de Bna, a. 1271 (*EntreDL* I, 155, § 1); i ja en Llull, en Desclot («Montserrat --- loc fort *salvatge* ---», veg. SEM), en Muntaner: «com lo senyor rei d'Aragon fo partit de